

№ 204 (4355) 02 листопада 2010 року

Суспільство

12.10.2010

Інна КОСЯНЧУК

ДОСВІД

["Урядовий кур'єр" дізнавався, де взяти гроші на ремонт. Без повернення](#)

"Складчина" в житлових питаннях останнім часом набуває популярності в Україні. Так, у Києві нині поширена колективна оренда житла - коли іногородні студенти чи робітники з невисокими доходами спільно знімають квартиру. А в передмісті Києва чотири родини в складчину купили невелику ділянку землі і "колгоспом" будують дім на 4 квартири. "А що? Спочатку зібрали гроші на землю, потім колективно замовили проект, а тепер спільно будуємось, це ж наскільки дешевше", - кажуть. Ця четвірка розраховує лише на власні сили і не сподівається на сторонню допомогу, бо знає, що ніхто не допоможе. І таких - немало.

Та немало й тих, хто переконаний у протилежному. Що досить лише пройтися по інстанціях - і їм усе зроблять: квартиру, ремонт... А оскільки всі шляхи до "інстанцій" сходяться на органах місцевого самоврядування з їхнім хронічно недостатнім бюджетом, результат таких походеньок зазвичай нульовий. Може, влада й виділила б децицію на необхідне людям, але де ж взяти решту? Та, як з'ясував "Урядовий кур'єр", якщо взятися гуртом, то й помічники знайдуться. Можливо, ця історія стане в нагоді тим, у кого не вистачає власних грошей для покращення житлових умов.

"Зручності" - у дворі, вода - через дорогу

...Миколі Боровцю, міському голові Новограда-Волинського, що на Житомирщині, цю двоповерхівку, оточену клумбами з яскравих осінніх квітів, видно з вікна кабінету. Як і сам будиночок - ошатний, доглянутий, дарма, що йому скоро сто років буде. Але ще три роки тому Микола Петрович дивився на той дім не таким радісним поглядом. Бо щодня бачити обшарпану, жалюгідну будівлю було невесело. А вже жити там - взагалі, за нинішніми мірками, неможливо.

Той дім на 23 квартири хоч і має просторі кімнати, великі вікна, та довгі роки він був своєрідним зразком знущання над самим терміном "комфорт" і людьми, які там живуть. Старожили згадують, як у 1924 році, коли його тільки-но спорудили, він був чи не "найкрутішим" у місті. Жила там тодішня еліта - працівники райвиконкому. Щоправда, в цьому "елітному" домі не було ні водопроводу, ні каналізації. "Зручності" - на вулиці, вода - через дорогу в колонці...

На той час це було нормальним. Але роки йшли, у місті зводилися справді комфортабельні будинки, а цей так і залишався в кам'яному віці. Бо прокладання водопровідних і каналізаційних мереж коштує чимало, а 60% мешканців дому - пенсіонери з невеликими доходами, учасники бойових дій, інваліди, отже, грошей не мають. Та були й інші проблеми, через які навіть місцева влада боялася братися за будинок. По-перше, відсутні приміщення, які можна пристосувати під санвузли. А по-друге, план першого поверху не збігається з планом другого, і якщо на першому облаштувати ванну в кутку і відгородити, то на другому вона буде... посередині кімнати... От нічого й не робилося, а міський голова дивився на ту "казарму" сумним поглядом.

Так було, поки одному з жителів цього дому, Любомиру Малетичу, не урвався терпець.

- У 2005 р. я сказав: що ж це таке, люди в космос літають, а ми унітаз не можемо встановити? Зібрали збори, створили будинковий комітет і пішли стукати в усі двері. Довго нам ніхто "не відкривав". Та якось дізналися, що в Україні діє проект ПРООН "Муніципальна програма врядування та сталого розвитку". Саме там нас почули.

Але просто так проект грошей не давав. За умовами програми, до справи фінансово мала підключитися і мерія, і самі мешканці. Адже допомога міжнародної організації насамперед полягала в тому, щоб навчити мешканців будинку самим активно братися за облаштування свого дому. Тоді й влада підключиться, де вона дінеться!

- Головне - ми зрозуміли, як треба діяти. Показати, що теж готові вкладати гроші, а не тільки плакати, що погано живемо. Зібрали по 50 грн з кожної сім'ї, це небагато, але більше й не вдалося б. Зробили кошторисну документацію, знайшли підрядника, а от за проект для нас жоден інститут не брався. Тож я сам придумав, як вийти з ситуації, і

особисто зробив проект. Все ж таки будівельник за фахом. Через під'їзди завели воду і так само вивели каналізацію. Добре, що нам дозволили так зробити, бо це зовсім не за правилами. Обійшлась система у 39 тис. грн.

Капуста на клумбі

У 2006 р. мешканці дому вже жили з комфортом. Хоча це був комфорт умовний. Бо ще мерзли - тепло тікало через прогнилі віконні рами, старі двері... А дах як протікав! Якось після дощу Любомир Малетич пройшовся по квартирах - тазики, каструльки стояли у 82 місцях...

Любомир Малетич запропонував знову вдатися до складчини - досвід уже є! Отже, трохи грошей зібрали, трохи випросили. За рік впорядкували будинок, поміняли вікна. Стало тепліше і зручніше. В кожній квартирі вже є гаряча вода - хто поставив газову колонку, хто електробойлер. А ось щоб привести до ладу двір, грошей уже не треба - зібралися і зробили. Навіть доріжки щебенем засипали. Тим більше, що люди дружні, адже більшість виросла тут.

А ще вони захотіли мати власні клумби, тож двір розбили на невеличкі квадрати - і кожен отримав свій "наділ". Зараз там квітнуть осінні хризантеми, посаджені руками дбайливих господинь. А влітку до квіткового букета додавалися ще й... гарбузи, буряки, щавель... Правда, зараз урожай городини зібрали. І тільки на одній клумбі, акурат посеред двору - рівненькі рядочки розкішної пізньої капусти. То Наталя посадила. І не тільки для себе.

- Коли прийде пора, зріжуть і всім нам роздадуть, - говорить мешканець будинку Василь Коваленко.

Квартплата - всього півгривні

Та, розповідає пан Любомир, були побоювання, що гроші, - і зібрані мешканцями, і виділені мерією та ПРООН, пропадуть. Бо спочатку планувалося, що "фінансові потоки" підуть через комунальну структуру - "Житлосервіс".

- Якби так було, то

тут нічого б не було, - підсумовує він. - Єдиний вихід правильно використати гроші - організувати ОСББ. Ми так і зробили. Нині наше маленьке об'єднання "Кедр" працює на громадських засадах, без зарплати, однак у нас найнижча плата за обслуговування житла. Якщо по місту за квадратний метр беруть 1,5-1,7 грн, то ми - 53 копійчки. На ці гроші сміття вивозимо. А двірника на зарплаті у нас немає. Домовилися з Валентиною, що вона прибиратиме, але не платитиме за обслуговування дому. На таких самих умовах Наталя веде бухгалтерію. А все інше робимо "общиною". Якщо щось дороговартісне зробити треба - скликаємо людей і спільно все вирішуємо. Ось такий у нас маленький комунізм дворового масштабу.

КОМПЕТЕНТНО

Леонід ТУЛОВСЬКИЙ, експерт проекту ПРООН "Муніципальна програма врядування та сталого розвитку":

"ПРООН може допомогти фінансувати ремонт будинків, але за умови, що 10% необхідної суми зберуть їхні мешканці. Решту рівними частинами виділяють міська влада і ПРООН. Ми вже підтримали 248 різноманітних проектів на загальну суму майже 27,5 млн грн. Допомагаємо створювати ОСББ у багатоповерхівках, а в секторі приватної забудови - обслуговуючі кооперативи, підтримуємо спорудження водопровідно-каналізаційних мереж тощо".